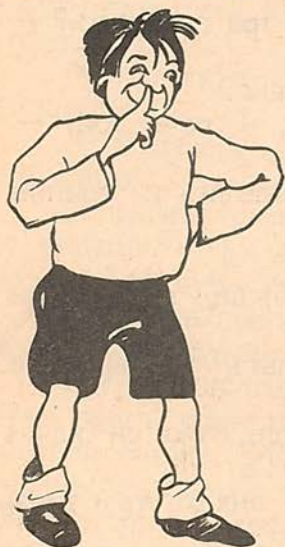

ГАНЧО ЛУДАНЧОВИЯТЪ НОСЪ

До като оздравѣ Луданчо се чудѣше какво да прави съ ржцетѣ си. Краката му бѣха вързани, ала ржцетѣ — бѣха свободни, та тукъ пипне, тамъ барне и най-после захвана да човърка носа си. И започна: ту въ едната дупка бърка, ту въ другата, докато се навикна. Не махаше ржцетѣ отъ носа си.

Майка му видѣ това единъ день и му се сѣкара:

— Не пипай носа си, Ганчо! Срамота е! Не си малъкъ! Стига съ твоитѣ лудории! Ще кажа на татко ти! . .

Позамисли се Луданчо. Погледна пржчката, съ която татко му го шиба, погледна я какъ стърчи върху долапа и престана да човърка носа си. . .

Но за колко време? За день, за два, а после пакъ започна.

Минаха се още десетина дни. Ганчо оздравѣ. И щомъ му развързаха краката, и той стѣпи на земята, покатери се на единъ столъ, грабна дрѣновата пржчка и я счупи на стотина парчета. А следъ това, безъ да го види нѣкой, той я хвърли въ печката. Пржчката пламна. Ганчо въздъхна съ облекчение и радостно заскача. Изкочи навънъ и отъ радостъ не знаеше какво да пипне и какво да направи. И пакъ зачовърка носа си.

Единъ день Луданчо усети, че носътъ му го сърби. Сърби го тъй, че трѣбва постоянно да го човърка. И започна съ дветѣ ржце. Ту въ едната дупка на носа, ту въ другата бърка. Бърка цѣлия день. . . Вечеръта сжщо. На другия день Ганчо видѣ, че носътъ му пораства. Той се възгордѣ отъ това. . .

— А, значи, ставамъ по-голѣмъ, по важенъ, — рече си Луданчо и продължи да бърка още повече въ носа си. А носътъ му расте и все расте.

И когато майка му и татко му видѣха порастналия му носъ, Ганчо едвамъ го крепѣше съ дветѣ си ржце.